

RAFIDIM

(vervolg)

Het is een heerlijke en liefelijke belofte, die wij in Hos. 14:6 vinden, namelijk: “Ik zal Israël zijn als de dauw, hij zal bloeien als de lelie.” De dauw is iets kostelijks in de natuur en een grote zegen voor het vee en het plantenrijk, ja er ligt ook een kracht voor het menselijk lichaam en vooral voor kranke ogen in. Het is een liefelijk beeld, als God hier belooft, dat Hijzelf voor Zijn volk zulk een heerlijke en heilzame dauw zijn wil.

O, hoe wordt het dan verkwikt! Ja, hoe is het dan versierd en uitgedost! Want hoe rijk wordt de natuur versierd, als de dauw in de stille nacht is gevallen, en de opgaande zon zich in de dauw spiegelt, en het er dan niet anders uitziet, dan alsof alles met glansrijke robijnen en edelgesteenten bezaaid was.

Geliefden! zo heerlijk heeft God Zijn gemeente getooid in Zijn Zoon, haar Hoofd en Heere. Zo schoon versiert Hij van tijd tot tijd ook Zijn Kerk voor het oog der wereld.

Die schone toestand wordt in deze woorden uitgedrukt: “Israël zal bloeien als een lelie.” Er staat lelie, hoewel anderen roos vertaald hebben; doch dat maakt geen groot onderscheid. Beschouwen wij een bloeiende roos of lelie, dan staan zij beiden daar in een bewonderenswaardige pracht. Maar willen wij ze in haar heerlijkheid zien, dan moeten wij ze niet in de wintertijd nemen. Want dan ziet het er met de lelie nog jammerlijker uit dan met de rozenstok.

Die staat dan toch nog overeind, hoewel van alle sierlijkheid beroofd. Maar de lelie, ach die is gans onzichtbaar geworden, en zij heeft zich geheel in de schoot der aarde teruggetrokken, zodat men zelfs haar standplaats niet meer vinden kan.

Zal nu Israël bloeien, dan heeft het daartoe de dauw nodig; en het wordt er door bewerkt en gedreven om te bloeien, evenals een lelie en roos. Welk een liefelijk beeld!

Het in Rafidim ontstane gebrek hebben wij reeds beschouwd. Het was dringend en groot. Het kon door niets anders vergoed worden; zij moesten de zaak zelf hebben, waaraan het hun ontbrak. Maar het ontbrak hun aan water. Hier wordt ons nu de redding en de aard en wijze dier redding gemeld.

Met recht wendden de kinderen Israëls zich tot Mozes, de middelaar des Ouden Verbonds, door wiens hand hun naar de huishouding Gods, alle reddingen en verlossingen geschieden, gelijk ons door de Middelaar des Nieuwen Verbonds, Jezus Christus. Maar zij wendden zich op een onbetamelijke wijze tot hem, met trotsheid en murmurering, en verzondigden zich dermate, dat God zwoer in Zijn toorn, dat zij in Zijn rust zouden ingaan.

Nochtans redde de Heere, en wel op de volgende wijze. Te Rafidim was een rots, namelijk Horeb, dat Dorheid betekent. Op deze dorre rots werd Mozes door God gewezen als het middel om in het gebrek aan water te voorzien. Er behoorde niet weinig geloof toe, van zulk een middel zulk een werking te verwachten, waarop de naam, of de gedaante van het middel volstrekt niet deed hopen.

Nochtans, twee zaken konden zijn geloof versterken. Vooreerst dat de Heere er op stond: “Ziet, Ik zal aldaar voor uw aangezicht op de rotssteen in Horeb staan;” daardoor

werd hij onder alle andere aanwezige rotsstenen getekend. Daardoor zette de Heere Zichzelf in verbinding met deze rotssteen, en op die wijze waren er zekerlijk wonderen van te verwachten, waartoe hij anders niet in staat zou zijn.

Het andere versterkingsmiddel was de dorre staf, waarmede hij de Rode zee gekleefd had, dien hij in zijn hand moest nemen. Deze staf was nochtans zeer geschikt, om hem de almacht Gods te herinneren, voor welke geen ding onmogelijk is. Overigens moest hij zekerlijk zijn verstand onder de gehoorzaamheid des geloofs gevangen leggen, met Abraham hopen, waar niets te hopen was, maar op Hem vertrouwen, die het Niet gebieden kan, dat het zij. Hoe! zal er water uit de dorre rots stromen?

Enige oudsten moesten Mozes vergezellen, om getuigen te zijn van hetgeen er geschieden zou. Hij sloeg de rots met zijn staf en er stroomde water in menigte uit. "Hij opende een steenrots," staat er in Ps. 105, "en er vloeiden wateren uit, die gingen door de dorre plaatsen als een rivier." Zo werd Israëls dorst door een groot wonder gestild.

De reizigers getuigden, dat de droogte in dat dal zeer groot is. De sporen van het wonder, waarover wij spreken, zijn nog voorhanden. In het midden van het dal is een groot gewrocht der natuur van rood graniet, dat twaalf voet hoog en twaalf voet breed is; de ganse omtrek is vijftig voet. Naar het gebergte Horeb heen is het breed, anders rond. Men ziet er vierentwintig openingen, elk een voet diep en een duim breed. Twaalf dezer openingen zijn naar de berg Horeb, de overige aan de tegenovergestelde zijde.

Men vindt er nog mos als een teken, dat er eens water uit vloeide. Aan dat water is het waarschijnlijk te wijten, dat men nog in onze dagen aangename tuinen en vruchtbare bomen in dat dal vindt, gelijk wij onlangs opmerkten.

De apostel Paulus spreekt, 1 Cor. 10:4, op een zeer merkwaardige wijze van deze gebeurtenis, als hij zegt: "Zij hebben allen enerlei geestelijke drank gedronken; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde, en de steenrots was Christus." Zij dronken niet anders dan natuurlijk water, gelijk zij ook een natuurlijke, lichamelijke dorst hadden. Nochtans noemt Paulus het een geestelijke rots, en als hij er bijvoegt: die volgde, dan zou men daaruit moeten besluiten, dat de rots niet op een vaste plaats was blijven staan, maar zich met het leger voortbewogen had, daar wij toch uit de Psalm zien, dat niet de rots zelf, maar het daaruit vlietende water hen overal volgde, waar zij anders geen water hadden.

God deed hier een groot wonder, waarin zich Zijn almacht en goedheid jegens zulke ondankbare mensen verheerlijkte. Maar de opmerking van de apostel wijst ons op een verborgenheid. Ja, het was waarlijk een natuurlijke rots, maar zij was een voorbeeld van Christus, als de geestelijke rots, en als nu de apostel zegt: "de rots was" dan is dat zoveel, alsof hij zeide: betekent Christus.

Het was een natuurlijke drank. Maar Paulus noemt hem geestelijk, dewijl hij een afbeelding der goederen en verdiensten van Jezus Christus was; dat het volk meer zou hebben gezien dan een natuurlijke rots en natuurlijk water is niet te denken, want Mozes zeide, bijna veertig jaren later: "De Heere heeft ulieden niet gegeven een hart, om te verstaan, noch ogen, om te zien, noch oren, om te horen tot op deze dag. Hoe zouden zij dan die achter de rots liggende verborgenheid gekend hebben, zij, die zo weinig of gans geen Godsvrucht toonden, maar als mensen kenbaar werden, die geen geestelijk

leven of behoefte hadden; en de schrijver van het boek der Wijsheid heeft hierin recht, als hij zegt: “De wijsheid komt niet in een onreine ziel!”

Maar wat Mozes en de andere gelovigen des Ouden Verbonds aangaat, zo waag ik het gewis niet te bepalen, of en in hoeverre zij hier een verborgenheid ontdekt hebben, zoals het arendsoog van Paulus die daarin vond.

Dat is voor ons ook onverschillig. Maar de uitlegging van de apostel verstrekt ook tot een duidelijk bewijs, dat achter de reis van Israël een verborgenheid ligt. Ach, dat wij bekwaam gemaakt werden om haar recht te leren kennen.

Christus was alleszins reeds toen, gelijk vroeger, de Rots, waarop zich alles grondde, waaruit het leven vloeide, al werd Hij ook toen nog slechts in een donkere weg gekend, overeenkomstig de Oudtestamentische, schaduwachtige dienst. Ook Mozes getuigde van Christus. Komt laat ons dan Hem beschouwen in het hier opgerichte beeld ener geslagen rots, die water doet stromen temidden der dorre woestijn, en haar leven en verkwikking geeft.

Van oude tijden af werd een rots als het zinnebeeld der Godheid beschouwd. “Een rotssteen is Hij,” zingt Mozes, Deut. 32. Een rots is het beeld der eeuwigheid. De rotsen zijn er, en bij hun grondvesten was niemand tegenwoordig. Zij zijn het beeld der bestendigheid en onveranderlijkheid, eigenschappen, die tot het wezen Gods behoren. Terecht werd er gezegd: “Bergen zullen wijken en heuvelen wankelen.” Hoe onbewegelijk staan ze daar voor het oog van het schepsel! Al verheffen zij zich ook in het midden der zee, en schuimt al de woede van haar vernielende golven over haar heen, of al worden zij er van tijd tot tijd ook door overdekt, toch staan zij onbewegelijk en beven niet eens. Maar de zee moet zich vanzelf weder aan haar voeten verzamelen en nederdalen.

Waren zij niet zulk een vloeibaar element, zo zou zij zichzelf geweldiger vergruizen, naarmate zij met groter onstuimigheid zich daartegen verhief en aanstootte. Louter beelden, die men zeer gemakkelijk op het wezen Gods en Zijn eigenschappen kan toepassen, maar bijzonder op Christus den Heere.

Rotsen zijn geschikte schuilplaatsen, verblijven, fondamenten, en geven een verkoelende schaduw. Ziet, hoe dat alles op een geestelijke wijze in volkomenheid in Christus wordt gevonden. Heeft iemand behoefte aan een schuilplaats tegen de door zijn zonden verdiende toorn Gods en de evenzo verschrikkelijke vloek der wet, een schuilplaats tegen de listige omleidingen des satans of zijn vurige pijlen; een schuilplaats tegen die bedenkelijke verzoeking van de listige vijand van ons hart; een schuilplaats tegen de nameloze ontelbare gevaren, die ons van alle kanten bedreigen, deze Rots bezit die op volmaakte wijze.

Daarom noemt David God zijn Burg en Rotssteen. Al waren de gewrochten des tijds ook nog zo vreeswekkend, zodat de mensen versmachtten van vrees en verwachting der dingen, die op aarde komen zullen, dat de krachten des hemels zich bewegen en de golven der zee bruisen, nochtans gebiedt Christus Zijn klein kuddeke, niet te vrezen, maar hun hoofden omhoog te heffen, dewijl hun verlossing nadert, en verzekert hun, dat er geen haar van hun hoofd zal vallen.

Hij zegt: “Ziet, Ik zend u als schapen in het midden der wolven,” zonder dat gij voor hen hoeft te vrezen! Hij zal niet één verliezen van hen, die de Vader Hem gegeven heeft,

maar zal ze opwekken ten uiterste dage. Zo is het de wil des Vaders, en zo doet Hij ook. Daarom was Paulus gemoedigd, toen hij schreef: “Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, zal het ook voleindigen tot op de dag van Jezus Christus.”

Daarom vraagt hij zo goedsmoeds: “Wie zal ons scheiden: verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij den ganse dag gedood; wij worden geacht als schapen ter slachting; maar in dat alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft;” en hij besluit: “Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Heere.”

Maar buiten deze Rots bestaat er ook geen schuilplaats of verbergings, geen toevlucht voor de doodschuldige. De aardse dingen willen wij niet eens in aanmerking nemen, die het opschrift der vergankelijkheid maar al te duidelijk aan hun voorhoofd dragen. Maar waar zullen wij de schuilplaats tegen de wezenlijke kwalen, de bewaring van de zaligheid onzer zielen vinden en grondvesten? Op onze wijsheid? Helaas, hoe wijzer wij ons aanzien hoe meer wij het tegendeel zijn.

Op onze krachten, waarmede wij geen haar wit of zwart kunnen maken? Op onze goede voornemens? Maar is niet hij een dwaas, die zich op zijn hart verlaat? Op onze voorzichtigheid? Maar komen niet de boze gedachten uit het binnenste en overweldigen zij ons niet dikwijls, eer wij het vermoeden?

Kunnen niet onze inzichten zodanig verdonkerd worden, onze ervaringen en onze ondervindingen ons radeloos, en onze genoten verkwikking ons troosteloos maken? Maar wij moeten ons toch op iets, hetzij in of buiten ons, kunnen verlaten! Verlaat u dan op den Heere, onze God. Hij is een Rots, eeuwiglijk. “Uw hart worde niet ontroerd en zijt niet versaagd. Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij,” zegt Christus. Maar leert ook uw onveiligheid buiten Christus grondig kennen, opdat gij uw schuilplaats in deze Rots moogt zoeken.

Rotsen dienen, met de daarin dikwijls zijnde hollen, soms tot verblijfplaats, niet slechts voor de wilde dieren, maar ook, gelijk de bruid zingt, voor duiven en bijen. Moest niet David op zijn vlucht voor Saul meestal zijn woning in hollen of spelonken zoeken? Ziet nu, Paulus wil in niet anders dan in Christus gevonden worden. Deze Rots heeft geschikte hollen en openingen tot verblijf voor hen, die ook voor de vervolging van de een of andere vijandelijke Saul vluchten, die hun leven in het stof wil treden. In die graniet te Rafidim telt men, zoals gezegd is, vierentwintig openingen, voor elke der twaalf stammen alzo twee. Aan de geestelijke Rots zijn hollen van wonden, waardoor gewonde zielen genezen worden, in genoegzaam aantal voorhanden om voor alle stammen toereikend te zijn.

Men kent zijn eigen huis; daarin vertoeft men het meest; vandaar gaat men uit, daarheen keert men terug; daarin heeft men zijn bezittingen, men heeft het lief. Welgelukzalig de ziel, die Jezus als haar wel toegericht, wel verzorgd huis gevonden heeft, zich door de enge poort, met achterlating van al hetgeen de doorgang verhinderen kan, met behoorlijk ootmoedig bukken, wegwerpen en afhakken geworsteld heeft en

doordrongen is, en in het huis is opgenomen, al was het dan ook maar om een dorpelwachter te zijn.

Ja, strijdt om in te gaan door de enge poort. Zijt gij eerst in het huis, dan zult gij, nadat gij met kruimkens tevreden waart, ook tenminste somtijds aan de tafel genodigd worden, en des Konings aangezicht zien, Die Zich dikwijls als Wonderbaar of zelfs als Wonderlijk, doch ook als Vredevorst en eeuwige Vader openbaart.

Wat is meer geschikt tot een fundament, ook der grootste paleizen, dan een rots? Maar een ander fundament kan niemand leggen, dan hetgeen gelegd is, Jezus Christus. Een gewoon fundament deelt aan hetgeen behoorlijk daarop gebouwd en daarmee verbonden wordt, verder niets dan zijn vastigheid mede. Maar de Rots, Die Christus heet, deelt aan de ziel, wier eigen gebouw nedergerukt en die door het ware geloof, door de Geest van Jezus Christus met Hem verenigd is, niet slechts volharding, maar ook nog veelmeer mede.

Dat fundament heet wijsheid, dewijl het wijsheid, rechtvaardigheid, en heiligmaking, dewijl het heilig maakt, en verlossing, dewijl het van alle kwaad verlost en alle goed schenkt. Gelijk nu een gebouw geheel en al op zijn fundament rust, alzo leunt de gelovige ziel met al haar behoeften, met al haar hopen en vertrouwen op Christus. Op U ben ik geworpen, op U gewezen met al mijn noden, op U vertrouwd ik en zal ik hopen, al wildet Gij mij ook doden. Buiten U is er geen Heiland, ik weet er tenminste geen buiten U, o Heere, mijn Rotssteen! En ach! hoe snel, hoe plotseling verdwijnt, wat niet op Christus gegrond is.

“Wordt geworteld en gegrond in Hem,” zegt Paulus. Ja, laat iets zo schoon schijnen als het wil, als het zijn wortel niet heeft in Christus, dan heeft het geen duurzaamheid, geen gevolg, al heet het wetenschap, deugd, vrede, christendom, bevinding of bekering, het is altemaal stro! Ach, dat daarom een ieder toezie, hoe hij op de Rots bouwt, of hij wezenlijk met goede stof waarlijk in Christus gegrond is. Is dit het geval, dan is er geen gevaar; want alles zal door des Heeren hand voorspoedig voortgaan.

Rotsen dienen ook tot een versterkende verkoeling en tot schaduw, die bij drukkende hitte zo verkwikkend is. Er bestaat in Israël een hitte van lijden, er is een vuur van verzoeking, er bestaat een branden van het geweten. Maar de Naam des Heeren is een verkoelende schaduw gelijk. Deze rots stond in de dorre woestijn. Vanwaar zou men minder redding kunnen verwachten, dan van haar?

Nochtans verschaft zij die rijkelijk. Christus wordt ook een Wortel genoemd, Die uit een dorre aarde opschiet. Hij stond daar in het midden ener geestelijke woestijn, die door Hem een gans andere gedaante, vruchtbaarheid en leven verkrijgen zou. Van Hem zou alle heil uitstromen, en het vloeit ook uit Hem. Maar werd er niet bij Zijn optreden gezegd: “Kan uit Nazareth iets goeds komen?” en wordt deze taal niet nog door velen voortgezet, die hun heil niet aan Hem, maar aan zichzelf willen te danken hebben? En wordt niet menigeen verlegen, als hij geloven moet, dat deze Rots goedertieren genoeg zal zijn, om zulk een woestijn, als hij die in zijn eigen hart ontdekt, te bevochtigen. Maar worden niet ook velen beschaamd en verbaasd, als zij aan zichzelf de kracht van deze Rots ondervinden, ja gewaar worden welke wonderen zij aan ziel en lichaam betoont? Maar genoeg, Hij staat daar, de Enige. “De zaligheid is in geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden.”

Die rots was roodachtig van kleur; en noemt niet de bruid in het Hooglied haar Zielsbruidegom als wit en rood? Bij Jesaja wordt gevraagd: “Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde (roodachtige) klederen van Bozra?”

Reeds Jakob zegt: “Hij wast Zijn kleet in de wijn en Zijn mantel in wijndruivenbloed.” Aan het Joodse volk werd Hij in een rode purperen mantel voorgesteld, en Johannes zag Hem in de Openbaring, in een met bloed besprengd kleet. De rode kleur is eensdeels de kleur des toorns, dien Hij ook eindelijk aan al Zijn vijanden bewijzen zal. “Kust derhalve den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat.”

Hij zal zijn gelijk een leeuw. Zijn heilige toorn is vreselijker dan alles, zodat eens de goddelozen tot de bergen zullen roepen, dat ze op hen vallen, en tot de heuvelen, dat ze hen bedekken, als de dag van de toorn des Lams komt. Hier te Rafidim toornde Hij ook over het ongehoorzame, ongeloovige volk, zodat zij ook bijna allen stierven in de woestijn. “Welken,” zo vraagt de apostel, Hebr. 4, “heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan hen, die ongehoorzaam geweest waren. En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan, vanwege hun ongeloof. Laat ons dan vrezen,” voegt hij er bij, “dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan, nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn. Ziet toe dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos, ongeloovig hart, om af te wijken van de levende God; maar vermaant elkander te allen dage, zolang als het heden genaamd wordt, opdat niet iemand uit u verhard worde door de verleiding der zonde.”

Verschrikkelijke toorn! vreselijke eedzwering! die niets anders dan de eeuwige ondergang tengevolge heeft, moest men daarvoor niet verschrikken, zodat de haren te berge rezen, en vrezen voor Zijn almachtige arm, en zich haasten, om één te zijn van hen, die geloven tot behoudenis der ziel. Zij, die dat beogen, mogen zich ook herinneren en bedenken, dat rood de kleur der verzoening is, en met David bidden: “Ontzondig mij met hysop en ik zal rein zijn, was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.”

Ach, dat gij allen mocht vluchten, boetvaardig en gelovig, van dat scharlakenrood des toorns tot dat purper des bloeds, dat betere dingen spreekt dan Abel.

De rots te Rafidim, het voorbeeld van Christus, is van graniet, een harde en kostbare soort steen. Hoe hard maakte Hij Zich in Zijn lijden, toen Hij Zijn aangezicht stelde als een kesteen (Jes. 50) en het niet verbergde voor smaadheden en speeksel. Hoe bitter het Hem ook was, zodat Hij zelfs met de dood worstelde, nochtans bad Hij steeds: “Vader! niet Mijn, maar Uw wil geschiede.”

Ach, dat wij niet tonen een marmeren steen gelijk te zijn in hardheid des harten; maar dat het als was voor Hem mocht smelten en vloeibaar worden. Van Zijn kostbaarheid zullen we niet gewagen; want welke woorden zijn instaat haar uit te drukken! Kostbaar en dierbaar moet Hij ons worden, door het bewustzijn onzer ellende buiten Hem, en door de ondervinding van al het goede, dat wij in Hem bezitten. Dan zullen wij ook met de Godzalige Nicolaï kunnen zingen:

O Kleinood zonder wederga,
O Zoon des Vaders, vol gena,
Ons tot behoud gegeven;
Lof, eer en dank zij U gebracht!

Uw Evangelie is een kracht
Vol majesteit en leven.
Wachtend,
Smachtend,
Vol verlangen
U te ontvangen,
Brood der zielen,
Kom ik aan Uw voeten knielen.

Kom, Levenszon vol licht en gloed,
Om in mijn donker, koud gemoed
Uw liefdevlam te ontsteken.
Uw Geest maak' woning in mijn hart,
Geef dat ik nooit uw liefde tart'
Door ons verbond te breken.
Schraag mij,
Draag mij,
Stier genadig,
Zelf gestadig
Elke schrede
Van mijn voet in Uwen vrede.

Maar zou deze rots water geven, en de versmachtende kinderen Israëls verkwikking en verlossing van de dood schenken en hen tot het leven brengen, dan moest zij door Mozes geslagen worden. En moest Hij niet geslagen worden, om onze zonden, en verwond worden om onze ongerechtigheden? De straf was op Hem, opdat wij vrede zouden hebben. Hij werd geslagen door hen, die op de stoel van Mozes gezeten waren, in bijzijn niet van enige oudsten, maar van de ganse hoge raad, met geen mindere verschoning, alsof Hij een Rots zonder gevoel was en een Zondaar zonder weerga; nochtans alles naar Gods eeuwig raadsbesluit.

De Heere stond op de rots en toonde alzo, welke Hij bedoelde. Christus is van God tot onze Hogepriester en Middelaar verordineerd. Hij is ons van God geworden. "Het is het welbehagen Gods geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou," dat in Hem zaligheid zou te vinden zijn, dat niemand tot den Vader zou komen dan door Hem.

Hem heeft Hij alle macht gegeven in hemel en op aarde. Wij worden met al onze behoeften op Hem geweest, dewijl de Vader Hem liefheeft en alle dingen in Zijn handen heeft gegeven. Daarom zegt Paulus: "Geloof in Hem, en gij zult zalig worden." Alles wijst op Hem, het Oude zowel als het Nieuwe Verbond, wet en Evangelie, zelfs het manna en de rots.

"Wendt u daarom tot Mij, wordt behouden, alle gij einden der aarde!" Zegt met ootmoed: wij willen tot den Heere naderen, en neemt deze woorden met u, en bekeert u tot den Heere; zegt tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede, zo zullen wij betalen de varren onzer lippen. Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen: Gij zijt onze God;

immers zal een wees bij U ontfermd worden. (Hos. 14.) De Heere stond op de rots; “God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.”

Door het slaan der rots werd bewerkt, dat er stromen water uit vloeiden, waardoor mens en vee verkwikt werden, en de dorre woestijn in een lusthof herschapen werd. Een beeld der heerlijke vruchten van het verzoenend lijden en sterven van Jezus Christus. Ginds en hier vloeit een kristalhelder, rein en reinigend water, want “het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden.” Door dat bloed wordt een vrede geschonken, die alle verstand te boven gaat. Als de nood zo groot was, dat hij niet groter kon worden; als er geen menselijk middel aanwezig was, om die te verminderen, nog minder te lenigen, dan zou dit een treffend beeld zijn niet slechts van de ellende, de jammer en de volstrekke hulpeloosheid, waarin de zonde ons heeft gebracht; maar ook een beeld van die nood, die in de boetvaardigheid en daarna in de aanvechtingen van de ziel werkelijk en op een niet minder knellende wijze wordt ondervonden, zoals Israël het gebrek aan water in die dorre woestijn gevoelde, niets anders verwachtte dan te zullen omkomen en daardoor in de uiterste nood, tot op de grenzen der wanhoop werd gedreven.

Maar al ware nu ook de ellende nog zo groot, hoe heerlijk werd door het slaan op de rots daaraan een einde gemaakt. Schept! was toen een bevel. Wat zal daar een weeklagen over hun murmureren, over hun ongeloof, over hun trots vragen: Is de Heere onder ons, of niet? gehoord zijn; welke lofliederen zullen er vernomen zijn, welke vurige voornemens zullen er zijn opgevat, om voortaan ook in de drukkendste omstandigheden op den Heere te vertrouwen, de moed nimmer weder te laten zakken, met lijdzaamheid zich aan al Zijn leidingen te onderwerpen, en dergelijke meer.

Dit was tenminste hun plicht en tegelijk hun zaligheid. Hoe zoet zal hun dat water gesmaakt hebben, als zij het met hun tranen van dank en berouw vermengden. Zo gaat het tenminste als een bedrukte en bekommerde ziel uit de Bron des levende Waters om niet ontvangt, als aan haar de belofte vervuld wordt: “Gij zult met vreugde water scheppen uit de Fonteynen des heils.”

Dat brengt vrede in het geweten en vreugde in het hart, dat brengt de liefelijke vrucht des Geestes tevoorschijn, dat opent de mond tot lof van God. Dan gaat het, zoals er in Hosea 14 staat: “Ik zal Israël zijn als de dauw, Hij zal bloeien als de lelie of roos. En Hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon. Ik zal hem zijn als een groenende denneboom; uw vrucht is uit Mij gevonden.” Evenals David loven en danken allen, die met hem uit dergelijke noden verlost, van de vergeving der zonden en van de Goddelijke genade verzekerd worden, in welk een liefelijke lusthof het dorre Rafidim door de stromende rots veranderd wordt.

Deze rots was de enige bron, die water gaf, maar zij gaf het in genoegzame hoeveelheid. Doch thans stroomt geen water meer uit haar, en met leedgevoel ziet de smachtende pelgrim slechts vierentwintig openingen, als zovele gedenkzuilen van haar vroegere weldaad, die nu verstopt is. Dat is niet van toepassing op Christus, Die heden is als gisteren. Neen, “die dorst heeft, kome, en die wil, neme het Water des Levens om niet.” Welnu, “o alle gij dorstigen, komt tot de wateren.” Het stroomt uit zovele openingen, en is algenoegzaam, om uw dorst te stillen, om u te reinigen en levend te maken. En hoe zal het u zijn, o dorstende ziel, als het ook tot u heet: Schept. De beekjes stroomden, zij

verspreidden zich her en derwaarts door de woestijn, en zij vlieten ook tot ons neder: De rots volgt.

Zo verhardt dan uw harten niet, gelijk te Massa en Meriba, alwaar God zwoer in Zijn toorn, dat zij in Zijn rust zouden ingaan. Heden toch, hoort Zijn stem: genade. Erkent de gave Gods, en wie Hij is, van Wien wij spreken, en bidt Hem, zo zal Hij u water te drinken geven, waardoor gij nimmer dorsten zult, ja, dat in u zal worden een Fontein des waters, springende tot in het eeuwige leven. Amen.